

lig Resolution skulde tage Bopæl i Reykjavik". Dette forholdet sig rigtig, og det er utvivlsomt Ankeposten under Nr. 5, som har bevirket, at Sveinsson maatte affædiges. Han har ikke adlydt Amtmandens, Regjeringens, Befaling om at flytte fra sin Gaard til Reykjavik, men de ærede Herrer maa vide, at han 2 Mil fra Reykjavik havde en Landeiendom, paa hvilken han havde sat mange Penge, og at han vilde anse det for en fuldstændig økonomisk Ruin, naar han skulde flytte fra denne Landeiendom til Reykjavik. Uagtet dette ganske vist ikke kan retfærdiggjøre Ulydigheden, tror jeg dog, det maa stille Sagen i et lidt mildere Lys. — Naar det dernæst hedder: „Han har bortført fra Rettens Lokale eller Arkiv til sin 2 Mil derfra fjernede Bolig Rettens Voteringsprotokol, og ikke ført denne i over 9 Aar“, er det efter min Mening slet ikke Noget, der er værd at tale om. Da Sveinsson havde Berettigelse til at bo 2 Mil fra Rettens Lokale, da han skulde føre disse Protokoller og nødvendig maatte føre dem i sin fritid, og der ikke var Barne i Kontoret i Reykjavik, hvad man paa Island ikke ret vel kan undvære, var det naturligt, at han førte Protokollen hjem for at fuldføre Arbejdet; at han har bortført Protokollen fra Rettens Lokale, tror jeg saaledes slet ikke spiller nogen Rolle. Derimod siges der rigtig nok som noget Bæseligt, at han ikke i 9 Aar har ført Rettens Voteringsprotokol, men der er en Betragtning, som strax maa paatrænge sig de ærede Medlemmer, nemlig, at det, dersom denne Protokol virkelig havde nogen Betydning, vilde være høist besynderligt, at der kunde gaa 9 Aar hen, uden at den paa nogen Maade savnedes. Der er gaaet 9 Aar hen, hvori denne Protokol ikke er ført, og i denne Tid har, som man siger, ikke en Kat spurgt efter den. Dette er simpelthen af den Grund, at denne Protokol efter min Overbevisning maa henregnes til, hvad man kalder en Omvøbsprotokol, der egne sig til fuldstændig at afflases, og som ved Stik og Brug, saavidt jeg veed, er blevet afflasset ved Overretterne heri Landet, hvor man har en langt forstandigere, paalideligere og i enhver Henseende langt bedre Maade at sikke sig Vote-

ringerne paa, nemlig ved, at man bevæger de enkelte Assessorers Vota istedetfor at skrive dem i en Protokol. Smidletid var det jo foreskrevet, at denne Protokol skulde føres, og det er altsaa forkert, at den ikke er bleven ført, men der er ganske vist ikke slet den mindste Skade derved, og jeg holder mig fuldstændig forvisset om, at, dersom vi her i Thinget skulde faa at bestille med at reformere Overretterne, vilde vi Alle være fuldstændig enige i at afskaffe Voteringsprotokollerne i de Retter, hvor der voteses skriftligt.

Skvad den 7de Ankepost angaar, maa jeg indrømme, at det er rigtigt, at der er indløbet adskillige Skrivfeil og Skadesløshedsfeil i den Maade, hvorpaa Sagerne Numre ere betegnede, men de ærede Medlemmer vilde ved nærmere Overveelse finde, at det er en ren Bagatel, hvorom der her er Tale. — Dernæst hedder det under Nr. 8, at han er bleven mulkteret af Høiesteret for Forsømmelighed i at udfærdige Domsakterne i 2 Sager, men jeg maa bemærke, at denne Ankepost er fuldstændig forkert, thi naar man vil efterse, hvad der staar i Tillæg B. Sp. 585—86, vil man finde, at Stiftamtmanden der siger om Justitssekretær og Assessor Sveinsson, at han i sidstafvige Aar, nemlig 1869 — jeg beder de ærede Thing om at bemærke disse Ord —: „baade har voteret i Sagerne og udfærdiget Akterne med forsvarlig Hurtighed og ikke gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse“. Stiftamtmanden tilføjer rigtig nok, at han skal tillade sig „at henlede det høie Ministeriums Opmærksomhed paa, at Høiesteret i afvige Vinter i tvende Justitsager, der have været appellerede fra den islandske Landsoverret til Høiesteret, har anset Assessor Sveinsson med en Mulkt for saadan Forsømmelse“; men at de nærmere Omstændigheder ere ubekjendte. Stiftamtmanden drager altsaa i Tvivl, om Sveinsson virkelig har rettet sig og mener, at man endnu kan lægge ham Forsømmelse til Last, men jeg har her Høiesteretsstidenden i min Haand, og jeg skal gjøre det ærede Thing bekjendt med disse Justitsager. Det ærede Thing vil da erfare, at Sveinsson fuldkommen rigtigt i Vinteren 1869 blev mulkteret i to Justitsager, men